

Si no em moc, em quedo aquí

Digues la veritat sense filtres i et tractaran de boig, de perill públic, d'ésser a domesticar

Foto: UGC Distribution

Som injustos amb les peres. Quan són bones, són boníssimes. Però pregunteu a tots els amics del Facebook quina és la seva fruita preferida i no n'hi haurà ni un que esmenti la pobra pera (al Twitter potser sí, justament per tocar la pera). Als tallers d'escriptura acostumo a comparar la segona persona amb la pera, perquè l'una i l'altra superen les expectatives. I al final tot és una qüestió d'expectatives.

Una amiga em va recomanar que anés a veure *Pastel de pera con lavanda* (res a veure amb el títol original, *Le goût des merveilles*) perquè podria identificar-me amb el protagonista masculí, en Pierre. La intenció del guionista és que la gent diguem-ne normal s'identifiqui més aviat amb la Louise i els seus dos fills, però la meva amiga sap que sóc poc normal.

A en Pierre li han diagnosticat síndrome d'Asperger, com al protagonista de la novel·la *El curios incident del gos a mitjanit*, de Mark Haddon. A mi només em van diagnosticar fòbia social, i amb els anys he après a manegar-la. Però la relació d'ell amb la veritat i amb la literalitat (ironia? perdó?) s'acosta força a la meva. I així ens va. Digues la veritat sense filtres i et tractaran de boig, de perill públic, d'ésser a domesticar. En Pierre no entén el món, d'acord. Però el món tampoc l'entén a ell. És recíproc. I almenys en Pierre va de cara, no té malícia, ensenya les cartes.

Ensenyo les meves, de cartes. Sóc de pel·lícules *indie*, sobretot. De drames, comèdies romàntiques i contes de fades com aquest *Pastel de pera*. La por, les aventures i la ciència-ficció ja us les regalo. No em voldria morir sense haver anat a una edició del Festival de Sundance (amb el Robert Redford encara viu, si pot ser). Prefereixo l'anglès a qualsevol altre idioma perquè

pertanyo a la generació que ja no va estudiar francès. Entre les meves cintes de capçalera hi ha *Once*, *Juno*, *When Harry Met Sally*, *El hijo de la novia*, *Shadowlands*, *Les Neiges du Kilimandjaro*, *It's a Wonderful Life*, el documental *Stories We Tell*.

La llibreta m'acompanya des que tinc memòria. Pren-me-la i em talles una cama, un braç, un trosset d'ànima. Pren-me-la i no sabré caminar, ni parlar, ni fer una trucada. Bé, les trucades són una tortura en qualsevol cas. Sóc la que s'emporta la llibreta al cine, al teatre, als concerts, al lavabo, a la taquilla de la piscina, a les festes. Bé, les festes són un infern en qualsevol cas.

-No et pots quedar aquí -diu la Louise.

-Sí que em puc quedar aquí, no és tan complicat -respon el Pierre-. Si no em moc, em quedo aquí.

El verb *poder*, per a ell, només té una accepció, la primera del diccionari: vol dir ser capaç de fer una cosa, tingui o no hi tingui dret o permís o què sé jo.

-No pots fer una secció de cine, tens uns gustos massa limitats -em diu algú.

-Sí que puc, no és tan complicat -responc-. Ja ho he decidit. Ja ho he explicat a la meva mare. Ja he anat al Verdi Park amb la llibreta a la mà. Ja n'he escrit això.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=m5tWASX6gOQ>